

Táto relácia pojednáva o možnostiach breathariánstva, teda života bez jedenia jedla, no nie je to kompletný návod. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia.

V písmech je lidské tělo často uváděno jako chrám Boží. Ano, je to docela neobvyklé privilegium pro jakoukoli duši, dosáhnout tohoto posvátného příbytku, těchto Božských domů, je to opravdu požehnání být znovuzrozen jako lidská bytost. Při několika příležitostech Nejvyšší Mistryně Ching Hai mluvila o vzácnosti tohoto jevu. Být reinkarnován do lidského světa je těžké. Musíte mít dost lidských kvalit. Musíte mít spříznění s rodiči a se společností, s lidmi okolo, se kterými jste se narodili. Velmi obtížné. Potřebujete nějaké zásluhy, abyste byli lidskou bytostí. Museli jste udělat v minulosti něco dobrého, abyste se mohli narodit jako člověk. Jako živý chrám Boží je lidské tělo plně vybaveno podivuhodnými zázraky,

které mohou být probuzeny u těch, kteří jsou duchovně uvědoměli a mají úplnou víru ve Stvořitele všeho života. Inedia, latinský výraz pro „hladovění“ je lidská schopnost žít bez jídla. Od nepaměti vždycky existovali jednotlivci, kteří dokázali přežít z prány, nebo z životadárné životní síly. Díky požehnání Prozřetelnosti, inediaté, lidé, kteří provozují životní styl bez jídla, mohou čerpat na svou výživu energii z přírody: Žijú z čchi, zo zeme alebo z lesa, zo slnka a vzduchu. Využívajú toto všetko. Alebo žijú z lásky. Len z viery. Tito jednotlivci jsou známí jako breathariáni (pranariáni nebo inediaté), solariáni a wateriáni, a pocházejí ze všech oblastí života, z různých kultur a všech koutů světa. Vskutku možnosti a zázraky v tomto životě, které nám náš laskavý Stvořitel určil jsou nekonečné, jen se potřebujeme uvnitř spojit, abychom poznali přetékající velikost jako Boží děti. Nejvyšší Mistryně Ching Hai nám láskyplně doporučila týdenní seriály na Supreme Master Television, které nám představují tyto osoby

z minulosti a současnosti, kteří si vybrali žít na Zemi bez jídla. Možná vás budou jejich duchovní příběhy fascinovat, možná se vaše srdce otevrou a vaše obzory rozšíří.

„V posledních letech jejího života bylo evidentní, že eucharistický chleba byl jejím jediným jídlem, a každý tomu věřil a přestalo to být překvapivou věcí.“

Dnes se vrátíme do 17. století, abychom poznali Svatou Marii Annu de Paredes, známou také jako „Lilie z Quita,“ byla uctívána jako svatá z Quita z Ekvádoru. Svatá Mary Ann de Paredes byla uznávána pro její schopnost žít bez jídla, žila po mnoho let pouze z oplatky svatého přijímání, spoléhajíc se na boží lásku k Ježíši k vyživení svého fyzického těla. Svatá Mary Ann de Paredes se narodila 31. srpna 1618 v rodině šlechtického původu v Quitu, místokrálovství v Nové Grenadě španělské kolonii, která se později stala Ekvádorem. Její otec, Don Jerónimo Flores Zenel de Paredes, byl šlechtic z Toleda ze Španělska, zatímco její matka Doña Mariana Granobles y Jaramillo byla rovněž

aristokratického původu.
Svatá Mary Ann de Paredes
byla nejmladší
z jejich osmi dětí.
Její rodiče
byli považováni
jako oddaní křesťané,
velmi uznávání
měšťany.
Ve skutečnosti, vždy když
jejich spoluobčané
hovořili o Paredesově rodině,
nazývali je
„domem modlení“
nebo „domem svatých.“
Podle životopisu
Svaté Marie Anny
de Paredes:
„Život Ježíšem
požehnané Marie Anny
de Paredes Y Flores,
americké panny
zvané Lilie z Quita,“
autor Otec Boero
odhalil, že jakmile
se narodila
Svatá Mary Ann de Paredes,
byl již důvod k údivu:
odmítala
po celý den
mléko od své
matky.
To naznačovalo začátek
inklinování Svaté Mary Ann
de Paredes směrem
k žití bez jídla.
„Totéž se stalo
dvakrát nebo třikrát
za sebou,
matka nemohla
se vší svou snahou
ani přimět
drahé dítě
vzít si výživu
vícekrát než dvakrát denně
a v určité hodiny,
a to přímo v poledne
a kolem půlnoci...
a kromě toho
bylo pozorováno,

že každé pondělí,
středu a pátek,
každého týdne
to započalo a vždy
pokračovalo, že si
vzala výživu, ale jednou
a to v poledne.
Pak konečně poznali,
že to nebylo
vlivem
špatné výživy,
ale na základě abstinence,
která trvala
bez příčiny a byla
zázrakem
této duše.
Když byla Svatá Mary
Ann de Paredes odstavená,
dále jedla
malinko jídla.
Ve skutečnosti snížila
ještě více
svou dávku jídla,
zůstávala bez jídla
tři dny v týdnu.
Její ovdovělá matka
a celá domácnost se ji
pokoušela zlákat na všechny
druhy dobrého jídla, ale
Svatá Mary Ann de Paredes
zůstala pevná
v jejím odhodlání nejíst.
Na rozdíl
od ostatních malých
čtyřletých dětí,
rozdávala darem ostatním
vždy všechny
sladkosti,
které dostávala.
Jako malé dítě byla
Svatá Mary Ann de Paredes
velmi ovlivněna
matčinou zbožností,
často ji napodobovala
v modlení
a prosbách k Bohu.
Dokonce
i po smrti matky,
když jí bylo pět let,
se pozoruhodná víra

Svaté Mary Ann de Paredes
stala silnější.
Žijíc se svou
starší sestrou
Doňou Jerónimou,
a její rodinou,
Svatá Mary Ann de Paredes
byla často nalezena
pohroužená
ve své oddanosti k Ježíši.
„Trávila celou dobu,
po kterou nebyla zaměstnána
v těchto nevinných
činnostech,
cvičeních zbožnosti:
odešla do míst, kde
byla oddělena k modlitbě,
četla dobré knihy
a Životy Svatých,
a hlasitě se modlila.
Postavila malý oltář
ve své komůrce
a na něm umístila
malou sošku
reliéfu Nejsvatější
Panny Marie
a další v podobě
Jezulátka.
Zde strávila mnoho
hodin, buď
zdobením dvou obrazů
nebo modlením před nimi...
Ačkoli byla
mladší než její
tři neteře,
její moudrost
a zralost jejího věku
získala takovou
vážnost a úctu, že všichni
na ni pohlíželi jako
na průvodkyni a mistryni.
Mladá
Svatá Mary Ann de Paredes
kromě denních
modliteb
často trávila
o samotě čas pokáním,
které bylo
pro ani ne desetileté dítě
neobvyklé.

Otec Camachio,
její zpovědník, byl
ohromen její oddaností
a uctíváním Ježíše
a tak souhlasil, aby se mohla
podílet ve službě
u Svatého přijímání,
což bylo neslychané pro
někoho tak mladého.
Před svým Prvním
přijímáním se
Svatá Mary Ann de Paredes
vzdala svého titulu
Doña,
a slibovala zůstat cudná
pro zbytek svého života.
V době, kdy dosáhla
deseti let,
Svatá Mary Ann de Paredes
obnovila svůj slib
cudnosti a také přidala
dva další:
slib chudoby
a poslušnosti.
Následkem slibu
chudoby dala pryč
celý svůj majetek
a statky
zdeděné po svých
rodičích.
O dva roky později
přesvědčila
Svatá Mary Ann de Paredes
svou sestru a zpovědníka,
aby jí dovolili
žít jako poustevnice.
Podle katolické
tradice byl poustevník
člověk, který
uctíval Boha
v prostředí, které
bylo odloučené
od zbytku společnosti.
Poustevník byl
křesťan, který důsledkem
svého náboženského
přesvědčení žil poustevnický
aby změnil a rozšířil
své srdce.
Když obdržela jejich souhlas,

Svatá Mary Ann de Paredes
se přestěhovala
do komůrky oddělené
od zbytku domu,
kde si ozdobila své obydlí
s pár kousky
nejobyčejnějšího
nábytku.
„Od této chvíle
se dvanáctileté
požehnané dítě
dobrovolně uzavřelo
ve svém ústraní,
kde žilo
ve středu světa
uvnitř zdí
otcovského domu,
v hustě přeplněném městě
ne jinak, než
kdyby byla
na nejvzdálenější
a nejopuštěnější samotě
pouště.
Nikomu zvenčí
už více nedovolila
vstoupit do jejich pokojů,
dokonce ani svým
nejbližším příbuzným
z domu,
vyjma velice zřídka
nebo obchodně, toužila
žít zcela pro sebe
a úplně odloučeně od světa,
kterého se navždy vzdala.“
V ústraní znovu
Svatá Mary Ann de Paredes
pokračovala ve své
abstinenci v jídle, spoléhajíc
se zcela s výživou
na eucharistii.
Zpovědník
Svaté Mary Ann de Paredes
zaznamenal
její týdenní
program, který zahrnoval:
„V době
adventu a půstu
každé pondělí, středu
a pátek
se budu modlit na kříži

od deseti do dvanácti
v noci.
Každý pátek si budu
navíc dávat hrách do bot,
nosit trnovou korunu
z bodláčí...
a budu postit
celý týden
bez ochutnání
jakéhokoli sousta.
Každou neděli budu
mít jednu unci chleba
a každý den komunikovat
s Boží milostí.“
Nakonec se o jejím životním
stylu nezávislém na jídle
dozvěděli po celém městě.
Ti, kteří pochybovali
o pravdivosti
jejího stavu inedie,
se brzy přesvědčili
od těch, kteří ji znali
z první ruky.
„Všichni, kdo podali
svědectví o různých
dějích, buď jako očití svědci
nebo kdo hovořil z vlastní
zkušenosti, svědčili, že
všechny pusty Mary Ann
bez výjimky souhlasí
s tvrzením, že žila
po mnoho let díky
zvláštní laskavosti
všemohoucího Boha
a byla zcela podporována
touto nebeskou
a duchovní potravou,
kterou každý den
přijímala
božím přijímáním,
a nikdy víc neměla
potřebu fyzického
a světského jídla.“
Také náboženské autority
z města Quita
potvrdily
její schopnost být
živena Boží milostí
a láskou k Ježíši.
„Svědectví Otce

Titul: TV_1613_Svatá Mary Ann de Paredes_Lilie z Quita

Johna Camaccia,
Antonia Monosalvase
a Alfonse Roxase, těch,
kteří byli jejími
zpovědníky
a byli seznámeni
s její každodenní činností,
dokonce
i nejbezvýznamnější, třebaže
skrytou a vnitřní, nenechává
místo pro pochybnosti,
že opravdu žila
ze svatého přijímání.“
Kromě jejího věhlasu
inediatky byla
Svatá Mary Ann de Paredes
hodně milována
městskou chudinou.
S jejím souhlasem
sestra a švagr
Svaté Mary Ann de Paredes
velkoryse rozdělovali
jídlo chudým,
stejně jako přidali
domácímu služebnictvu
denně hnětení
a pečení chleba,
který později
tentýž den rozdali.
Podobně jako jiní
známí inediaté
v historii, jako Požehnaná
Alphais z Cudotu,
Svatá Mary Ann de Paredes
celou svou bytostí
vydávala vůni a také
všechno vlastnictví s ní
spojené.
„Nakonec jsem přesvědčen,
že ta nejlíbeznější
vůně, která vycházela
z těla Mary Anny
a která komunikovala
se vším,
co používala,
demonstrovala její
neposkvřněnou čistotu.
Takový byl alespoň
jednomyslný názor
všech svědků,

kteří podali důkaz
v různých procesech.
Říkali, že
obojí, jak její osoba,
tak její šaty,
vysílaly téměř vždy
takovou voňavou vůni...“
Po její smrti
ve 26 letech v roce 1645,
její tělo stále
vydávalo vůni
patrnou všem, kdo
jí byli vzdát poslední úctu.
Vůně skutečně prostupovala
její rakví
a byla stále přítomna,
když byla o tři roky
později otevřena.
Kromě toho,
brzy po její smrti, se
Svatá Mary Ann de Paredes
stala široko daleko známá
jako Lilie z Quita,
když najednou
přes noc po její smrti
vyrostla čistá bílá lilie
z jámy, do které její
navštěvující sluha
obvykle zahrabával krev
Svaté Mary Ann de Paredes
po jejích činech
těžkého pokání,
když byla
ještě naživu.
O dvě stě let
později
10. listopadu 1853 byla
Svatá Mary Ann de Paredes
blahořečena
papežem Piusem IX.
Následně byla
o století později
vysvěcena
9. července 1950
papežem Piusem XII.
Podobně jako mnoho jiných
v průběhu staletí,
Svatá Mary Ann de Paredes
znovu ukazuje
schopnost lidského těla

přežívat pouze
o Boží milosti.
Její víra a láska k Bohu
nejen povznesla jejího
ducha, ale také vyživovala
její fyzické tělo.